

[Viggo Starcke.]

Den tvangsopsparing, som nu i fortsættelse af det radikale venstres tanker prøves gennemført under en lidt varieret form, vil simpelthen berøve folk dispositionsretten over deres egne penge. Det er, såvidt jeg kan se, en opsparing, hvor folk selv skal betale renten af det, de har sparet op, og hvor der til sin tid vil være store betænkeligheder, som også det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har givet udtryk for i dag, ved at betale folk pengene tilbage. Det er en narresut til arbejderne. En stor del af de forslag, den høje regering har fremsat, vil fordyre tilværelsen og det daglige liv for den jævne befolkning. Det er en usocial samling love, der vil fordyre produktionen, gøre det vanskeligere for de danske erhverv at konkurrere på verdensmarkedet ved en fordyrelse af eksportvarerne, og man vil risikere en nedsættelse af produktionen, altså en forringelse af rigdommen, en større fattigdom. Særlig har vi fra vor side et godt øje til det, man kunne kalde et udsnit af den lede omsætningsskat, skatten på manufakturvarer og tekstiler, hvortil kommer skatten på fodtøj, læder, konfektion o. s. v., disse dele af skattebuketten, som vil give ca. 260 mill. kr. Jeg har ikke i dagspressen set, hvad forbrugerrådet egentlig siger til det. Snorksover forbrugerrådet? Og hvad siger husmoderforeningerne? Alle disse danske husmødre, som er repræsenteret i husmoderforeningerne. Hvorfor rejser de sig ikke til protest imod dette?

Benzinskatten vil fordyre transporten, og forøgede priser på transport vil blive lagt over på varepriserne. Meningen med benzin- og automobilbeskatningen var oprindeligt, at den skulle dække vejformål, og det må vi holde fast ved. I øjeblikket udskrives tre gange så meget, som der bruges til vejformål, og nu foreslås det sat ekstra op. Ganske forunderligt! Se på, hvad de har af automobiler i Amerika, hvor det praktisk talt er umuligt at sælge en gammel bil. Der betragtes bilen ikke som en luksus. Kommer man så igen tilbage til Danmark og ser de rørende gamle automobiler, hvoraf flertallet gør indtryk af at stamme fra Frederik den Sjettes tid, med lappet betræk, lappede dæk, pelargonier i vinduet, så gyser man. Det er dog en mærkelig fremskridtsfjendtlig politik.

Med hensyn til skatteforslagene, som vedrører konfektion, manufakturvarer og tekstilvarer, må vi huske dagspressens mange råb i den senere tid om den betrængte tekstilindustri. Hvad vil blive følgen af disse lovforslag her? Det vil blive, at priserne vil stige, således at omsætningen i butikkerne vil gå ned, kunderne vil lave købestrejke, butikkerne vil efterspørge færre varer på tekstilfabrikkerne, og vi jager tekstilfabrikanterne ind i en tekstilkrise, hvorefter de vil råbe på told. Dette er et vældigt slag mod den tekstilindustri, som den høje regering med den anden hånd vil hjælpe gennem forøgelse af told ved aftale med det konservative folkeparti.

Den høje regering foreslår, at børnetilskuddet skal sættes op, og samtidig fordyrer man barnevogne, vugger, ispinde, legetøj, sodavand, dyner og madrasser til småbørn. Det er dog en mærkelig politik. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om han kan give et skøn over, hvor meget den vældige nye omfattende administration vil koste, for det bliver minsandten ikke småpenge, når alt dette her skal kontrolleres.

Fra vor side tror vi slet ikke, krisen er så slem. Vi vil gerne slå koldt vand i blodet på den høje regering. Meget af det skyldes hysteri og panik og en opgejet stemning. Danmark er et rigt land, Danmark har et sundt erhvervsliv, og Danmark har en dygtig befolkning, men vi har ført en fejlet pengepolitik. Hvis man slår op i „Statistiske Efterretninger“ eller i den økonomiske årsoversigt, tabel 13 og tabel 17, vil man se, at valutaforbruget har medført, at valutareserven fra positivt 400 mill. kr. er gået ned til negativt ca. 300 mill. kr., altså en forringelse på 700 mill. kr. Denne valuta er penge, som er købt i nationalbanken og betalt med danske penge og brugt til import, og der burde i tide have været reageret overfor dette stærke træk. Det ville være sket, hvis vi havde haft fri kursdannelse eller en opmærksom regering.

Den højtærede finansminister har holdt pengemængden stort set uforandret til trods for denne nedgang i valutamængden. Pengemængden burde have været formindsket som en modvægt, så var man simpelthen aldrig nået op på denne reduktion med 700 mill. kr., fordi de selvregulerende kræfter ville være trådt ind gennem prisernes be-